

Frøken Iversen påkalder ikke alene husmoderens hjærte og pligtfølelse men tordrer også *lovene* ændrede og en *kontrakt* indført, som nærmere bestemmer pigens arbejde og fritid. Dette giver jeg frk. Iversen aldeles ret i, ti det er sikkert, at man ikke bör *stole* på ting som sympati og kærlighed, når man ordner folks *retslige* stilling, hvorvel stillingen, trods al retslig sikkerhed, kan blive utålelig, hvor sympati og kærlighed fattes.

Jeg har også følt mig meget stødt over tyendelovens paragraf 22 og synes ubetinget, den bör hæves. Frk. Iversens forslag om en *kontrakt* forekommer mig udmærket godt, en kontrakt hvorved pigen forpligter sig til et vist bestemt arbejde, men også kun til det. Ti det er sikkert, at der ofte forlanges altfor meget arbejde af en pige. Hun bör ikke have mere arbejde, end at hun kan leve sit eget liv ved siden af. Så kommer mange måske til at holde flere piger eller tage mere udenomshjælp. Men det må de finde sig i; der må så spares på andre punkter, ti det er retfærdigt, at de bedre stillede giver atkald på nogle af livets goder, for at de, som arbejder for dem, kan få det lidt bedre. Man ser ofte, at den, der kan gøre store selskaber, ikke har råd til at skaffe pigen den fornødne hjælp.

Så langt er vi enige; — men så ophører også vor enighed. Ti hele den forandring i tjenestepigens stilling, for hvilken frk. Iversen tager ordet, som skulde løsne hende aldeles fra hjemmet, tror jeg vilde være til endnu større skade for tjenestepigerne end for hjemmene.

Frk. Iversen fordrer *bestemt arbejde og bestemt arbejdstid* og foretrækker, at *pigen har sit hjem udenfor huset*. Imidlertid mener hun, at skal pigen »absolut bo i huset« bör det være som i Paris, hvor pigen ganske vist bor i huset men intet udfører for herskabet efter en vis tid, så at »den, der kommer sent hjem, selv må sørge for sin aftenmad«, og pigen har sin »fuldstændige frihed til at gå og komme, når hun vil.« Jeg ser ikke, hvad der så skulde bevæge husmoderen til at lade pigen bo i huset. Ti når hendes arbejde ikke var andet end en daglejers (kones), gjorde hun meget bedre i at tage en kone og slippe for det moralske ansvar og den byrde, som er forbunden med at have et menneske boende i sit hus. Frk. Iversen stiller altså to forslag: *enten* bör pigen bo i hu-